

תה"ג 55241/12/20 - היועץ המשפטי לממשלה נגד אילן מרקו

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 55241-12-20 מדינת ישראל נ' מרקו
לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
העותר
היועץ המשפטי לממשלה
באמצעות המחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה
על ידי ב"כ עוה"ד ינאי גורני ושירן כהן
נגד
משיב
אילן מרקו
על ידי ב"כ עוה"ד גדי זילברשלג וירון לונדון

החלטה

לפני עתירה להכריז על המשיב, אילן מרקו (להלן: "**המשיב**"), כבר-הסגרה על פי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), בגין עבירות מרמה בחבורה מאורגנת, סחיטה ואיומים בהן הוא מואשם בצרפת.

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין צרפת קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה האירופית בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 647, כרך 17, בעמ' 87 (להלן: "**האמנה**") (נספח ב' לעתירה).
2. ביום 20.12.20 הגישה ממשלת צרפת, באמצעות שגרירות צרפת בישראל, בקשה להסגיר לידיה את המשיב בגין עבירות מרמה שבוצעו על ידי חבורה מאורגנת, איומים וסחיטה (נספח ג') (להלן: "**בקשת ההסגרה**"). ביום 22.12.20 הורה שר המשפטים דאז, מר אבי ניסנקורן, מכוח סמכותו לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיב לפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הוא בר-הסגרה לצרפת (נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירות על פי סעיפים שונים לקוד הפלילי הצרפתי. בהתאם לכך, ביום 24.12.20, הגיש העותר את העתירה דנן.
3. סעיף 2(א) לחוק קובע: "**בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה**". מכאן, שהעבירות המפורטות בבקשת ההסגרה הן עבירות הסגרה (עבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 5 שנות מאסר, עבירת סחיטה באיומים - עבירה לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 9 שנות מאסר, עבירת עושיק - עבירה לפי סעיף 431 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 3 שנות מאסר, עבירת התיימרות כבעל סמכות - עבירה לפי סעיף 282 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 3 שנות מאסר ועבירת התחזות כעובד ציבור - עבירה לפי סעיף 283 לחוק העונשין, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא עד 3 שנות מאסר.

4. ביום 16.11.20 הוצא נגד המשיב צו מעצר בבית המשפט בפריס, צרפת, בגין ביצוע העבירות, כאמור.

בקשת ההסגרה

5. על פי הנטען בבקשת ההסגרה, מחודש ספטמבר 2017 ועד ליום מעצרו, 10.11.20, פנה המשיב, שפעל ביחד עם אחרים, אל מאות אנשים שנפלו קורבנות לעבירות מרמה קודמות בצרפת, לאחר שהשיג את פרטיהם מבעוד מועד. בפניותיו אל הנפגעים התחזה המשיב לעובדי ציבור שונים בצרפת, ביניהם שופטים, שוטרים, ונציגי רשויות האכיפה, המכס והמס בצרפת. המשיב טען בפני הנפגעים, כי הרשויות איתרו את הכספים אשר הוצאו מהם במרמה, אך התנה את השבתם בתשלום אגרה, מס או כופר לרשויות. בשיטת פעולה זו, אשר פרטיה יובאו להלן, גרם המשיב למאות נפגעים להעביר כספים לחשבונות שונים שבשליטתו באירופה, בהיקף מוערך של למעלה מ-1,500,000 אירו, זאת בנוסף למקרים בהם ניסה לגרום להעברות דומות ללא הצלחה.

6. שיטת המרמה של המשיב פעלה כדלקמן:

א. רכישת מידע על קורבנות עבירות מרמה קודמות- כולל פרטי הקורבן ופרטי המרמה לה נפל הקורבן. רבים מקורבנות העבירה אליהם בחר המשיב לפנות היו אנשים מבוגרים.

ב. פנייה אל נפגעי העבירה תוך התחזות לאנשי אכיפת חוק- ביניהם שופטים, שוטרים, ועורכי דין, לנציגים רשמיים של גופים ממשלתיים בצרפת (ביניהם נציגי רשות המיסים ורשויות המכס בצרפת) ולנציגי בנקים. יצוין, כי המשיב התחזה לעובדי ציבור קיימים ובכך פגע גם בהם.

ג. הפנייה אל הנפגעים נעשתה בפלטפורמות שונות (טלפונים קווים, טלפונים סלולאריים, דוא"ל) כאשר כתובות הדוא"ל שבהן עשה המשיב שימוש דמו לאלה של רשויות צרפת. המשיב עשה שימוש בשירותי מרכזייה צרפתיים ובאפליקציות יעודיות, כך ששיחות הטלפון שיזם נחזו כאילו נעשו מצרפת. בין היתר, עשה המשיב שימוש באפליקציית /off חס, המאפשרת רכישת קו צרפתי על גבי המספר הישראלי.

ד. במסגרת הפנייה לנפגעים הורה להם המשיב להעביר כספי "אגרה" או תשלומי "מס" שכביכול טרם שולמו על ידיהם, לחשבונותיו השונים. המשיב הסביר לנפגעים כי ללא תשלום אותה "אגרה", לא ניתן יהיה להשיב לחזקתם את הכספים שנלקחו מהם בעבר במרמה. במקרים אחרים הסביר המשיב לנפגעים, שכאשר פתחו חשבונות בנק מחוץ לצרפת מבלי להצהיר על כך לרשויות, הם ביצעו עבירה ולכן, הורה להם לשלוח כופר על מנת לשחרר את הכספים ולקבלם לחזקתם.

ה. כדי לחזק את אמון הנפגעים, נהג המשיב לשלוח להם "זימונים" מזויפים לחקירות ומסמכים בדויים שונים שנחזו להיות מסמכים רשמיים של רשויות שונות, ביניהם מסמכים שנחזו להיות מטעמים של שופטים חוקרים בצרפת, והכל מכתובות דוא"ל שנחזות להיות כתובות רשמיות של נציגי רשויות המדינה. המשיב דרש מהנפגעים להציג הוכחה לתשלום ה"אגרה", ה"כופר" או ה"מס".

ו. כאשר, לעיתים, נמנע מי מהנפגעים לשתף פעולה, איים עליו המשיב כי אם לא יפעל לפי הנחייתו ויעביר את הכספים, ינקטו נגדו הליכים פליליים שונים שלצדם עונשים שונים- מתפיסה וחילוט של נכסיו ועד כדי שלילת חירותו. כדי להמריץ את הנפגעים לשתף עמו פעולה, יצר עמם המשיב קשר עשרות פעמים, כשהוא מתחזה לאחרים- בין אם עורכי דין, נציגי בנק, שוטר או עובד ציבור אחר, וזאת

תוך כדי הפעלת לחצים פסיכולוגיים שונים, ביניהם איומים על חיי המתלון ושלום בני משפחתו, שימוש בטון אגרסיבי ועלבונות קשים, מיניים ואחרים.

7. הנפגעים שציתו להוראות התשלום והעבירו, לדרישות המשיב, תשלומים לעשרות חשבונות בנק שונים בצרפת וברחבי האיחוד האירופאי, בין היתר, באיטליה, פורטוגל, ספרד והונגריה.

8. בשיטה המתוארת לעיל, רימה המשיב מאות יחידים, התחזה לעובדי ציבור בצרפת, בדה וזייף מסמכים רשמיים והוציא במרמה כספים בהיקף של כ-1,500,000 אירו. מעשיו של המשיב עירבו מאות נפגעים שאליהם פנה, ועשרות נפגעים שבזהותם נעשה שימוש, בין אם בהתחזות, ובין אם שימוש בשם במסמכים רשמיים.

9. החל מפברואר 2020, במסגרת החקירה שהתנהלה נגד המשיב בישראל ובצרפת, מנעו רשויות אכיפת החוק, שהאזינו לחלק משיחותיו של המשיב עם הנפגעים, את העברתם בפועל של חלק מהכספים שניסה המשיב להוציא מהנפגעים- ובפועל נמנעה העברתם של יותר מ-250,000 אירו, מהנפגעים אל חשבונותיו השונים של המשיב. יצוין, כי בבואם למנוע את הונאת הנפגעים, כאמור, נתקלו רשויות האכיפה בצרפת בקשיים, כפי שיתואר להלן.

10. במסגרת האזנות סתר שבוצעו לקווי הטלפון שהיו בשימוש של המשיב, ניסו רשויות האכיפה בצרפת למנוע מקורבנות הונאה נוספים להעביר כספים בפועל. משכך, מרגע שהמשיב יצר קשר עם אחד הנפגעים והוביל אותו לבצע העברה בנקאית, יצרה משטרת צרפת קשר עם אותו נפגע כדי להזהירו שלא יבצע את ההעברה. מכיוון שהנפגעים השונים היו פזורים ברחבי צרפת, לא היה בידי משטרת צרפת להגיע למקום מגוריו של כל אחד מהם, ובמקרים רבים הנפגעים לא האמינו לשוטרים שפנו אליהם. נפגעים אלו האמינו דווקא למשיב לנוכח טון הדיבור הסמכותי בו עשה שימוש, שטף דיבורו, העובדה שהשתמש בכתובות דוא"ל מזויפות שנחזות להיות כתובות דוא"ל רשמיות- ממשלתיות, האיומים שהשמיע בכליאה של הנפגע ככל שזה לא יבצע את ההעברה הבנקאית (לחץ שהתברר כיעיל שנעשה בו שימוש נגד הנפגעים שהיו אנשים מבוגרים), מצג של חובת ציות לצו רשמי שניתן על ידי הרשויות, האשליה כי המשיב הוא נציג רשמי של הרשויות והיכרותו הטובה של המשיב עם השירותים הציבוריים.

11. המשיב המשיך ליצור קשר עם הנפגעים גם לאחר שאלה הוזהרו על ידי הרשויות תוך ניצול בלבולם של הנפגעים ותוך שהוא ממשיך להתחזות לשוטר, יצר המשיב מצג כי דווקא הוא זה המשתייך לצוות החקירה ומקבל הוראות מהשופט החוקר Colomer (יצוין כי שופט חוקר זה הוא אכן השופט החוקר בצרפת אשר הופקד על חקירת הפרשה). המשיב טען בפני קורבנותיו שהשוטרים האמתיים שפנו אל הקורבנות הם למעשה המתחזים, וכך למעשה התאפשר לו מצד אחד לקבל מידע אודות החקירה המתנהלת בעניינו, ומצד שני, להמשיך בביצוע עבירות ההונאה תוך ניסיון להשלים את העברת הכספים לחזקתו. צוין, כי משטרת צרפת השקיעה משאבים רבים ביצירת הקשר עם הנפגעים ואזהרתם, בשל כך שהקורבנות היו נתונים תחת השפעתו המוחלטת של המשיב, ורק לאחר שנשלחו צוותי משטרה לבתיהם של הקורבנות, נותק הקשר בין אותם נפגעים למשיב.

12. מתוך בקשת ההסגרה וחומר הראיות שצורף אליה עולים מספר מקרים המתארים את שיטת פעולתו של המשיב, כאמור, ותוארו חלק מאירועי הסחיטה והמרמה המיוחסים לו.

13. בקשת ההסגרה נתמכה בחומרי החקירה כדלהלן: דו"ח זיהוי קולו של המשיב, הודעת אמו של המשיב, הודעות

נפגעי עבירה שונים, מזכר בנוגע למסמכים שנתפשו בחיפוש בדירת המשיב, מזכר בנוגע לכספים שנתפסו במסגרת החיפוש בבית המשיב, תוכן האזנות סתר שבוצעו לשיחות המשיב, ראיות שנמצאו במכשיר הטלפון הסלולרי שנתפס בחזקת המשיב שמצביעות על שימוש באפליקציית on/off ממכשיר הטלפון, ראיות לשימוש בכתובות הדוא"ל מהן נשלחו תכתובות הדוא"ל לנפגעים ותכתובות מפלילות באפליקציית הוואטסאפ.

טענות הצדדים

14. ב"כ המשיב טענו, כי לא מתקיים עקרון ההדדיות משום שצרפת אינה מסגירה את אזרחיה וגם אזרחים ישראלים למדינות זרות ועל כן מן הדין ומן הצדק לפעול כך גם בענייננו ולא לקבל עתירה להכרזת אזרח צרפתי השוהה בישראל כבר הסגרה לצרפת, קל וחומר כאשר מדובר במשיב יהודי אשר קיים חשש לשלומם אם ישהה בכלא בצרפת.
15. עוד נטען, כי אם תתקבל בקשת ההסגרה בישראל, אזי ההסגרה לצרפת מטרתה תהיה לצרכי חקירה ולא לצרכי העמדה לדין כנדרש בסעיף 1 לחוק ההסגרה, זאת משום שלדבריהם הליכי החקירה הצפויים בצרפת יארכו כשנתיים לפחות נוכח מספר רב של התלונות שהוגשו (כ-200) הן ממתלוננים שונים והן מגופים ממשלתיים, נוכח מספר חשבוניות הבנק אשר נפתחו בבנקים שונים ברחבי אירופה ובדיקת מכשירי הטלפון אשר נתפסו. לתמיכה בטענתם הוגש מסמך שהוכן על ידי עוה"ד מישל הרוש אשר מלווה את התיק בצרפת (נ/1).
16. בנוסף נטען, כי אין די בראיות שהוצגו כדי לעמוד בדרישת האחיזה לאישום. לטענתם, אין בעתירה ובחומר הראיות המצורף לה כדי לגבש כנגד המשיב כתב אישום בעבירות המיוחסות לו. יוער, כי אין מחלוקת אשר לאחיזה לאישום ביחס לשלושת המתלוננים הספציפיים המפורטים בבקשת ההסגרה אלא לגבי העבירות האחרות המיוחסות למשיב. על כן, לדידם, סכום הנזק שנגרם למתלוננים אשר לגביו יש ראיות מספקות ובגינו ניתן להגיש כתב אישום הוא סך 209,000 אירו.
17. לפיכך, ב"כ המשיב עתרו לדחות את בקשת העותר להורות על הסגרתו של המשיב לצרפת, ולחילופין, אם העתירה תתקבל, הרי שההסגרה תהא אך ורק בייחס להעמדתו לדין בשל המקרים לגביהם יש אחיזה לאישום, כאמור.
18. זאת ועוד, ב"כ המשיב הגישו מכתב מגרושתו של המשיב ממנו עולה שבין המשיב ובתו קיים קשר הדוק, אשר החשש הוא כי קשר זה יפגע אם המשיב יוסגר לצרפת (נ/2).
19. בתשובה ענו ב"כ העותר, ביחס לטענת ההדדיות, כי המחוקק הישראלי, במסגרת התיקון לחוק ההסגרה, איזן איזון ראוי בין אזרחותו של אדם לבין הרציונל העומד בבסיס דיני ההסגרה, שהוא ההכרח לשמור על שלטון החוק. התיקון לחוק מעניק למבקש אפשרות לחזור לישראל ככל שיוטל עליו עונש מאסר בצרפת, וישנה התחייבות בבקשת ההסגרה הצרפתית לכך, כי ככל שיוטל על המשיב עונש מאסר בצרפת, הוא ירצה את העונש בישראל.
20. אשר לטענה לפיה קיים חשש לשלומם של המשיב ככל שיוסגר לצרפת, נטען כי יש להוכיח סכנה קונקרטית ואין די בטענות בעלמא כי קיים חשש לשלומם של המשיב. בהקשר זה נטען, כי חזקה שהרשויות בצרפת תשמורנה על שלומם של המשיב.

21. אשר לטענה ביחס לאחיזה לאישום נטען, כי יש די ראיות לשם הגשת בקשת ההסגרה, וזאת בשים לב לכך שהראיות אינן נשמעות בישראל. מטרת צירוף שלוש הודעות המתלוננים לעתירה, היתה להוכיח את שיטת הפעולה של המשיב. בנוסף, צורפו מלבד ראיות אלו ראיות נוספות המתארות נפגעים נוספים ומדובר בראיות ליבה המספקות את הדרישה של "אחיזה לאישום". ב"כ העותר הגישו מסמך- חו"ד ביחס לחדירה לטלפון של המשיב ובו אינדיקציות לשמות נפגעים נוספים מהאירוע (ע/1). במצב דברים זה, סברו ב"כ העותר כי ראיות אלה די בהן, ואין צורך לעיין בכל חומר הראיות המצוי בידי הרשויות בצרפת.

22. אשר להגשת המסמך שערך עו"ד הרוש (נ/1) נטען, כי עורך הדין שערכו לא נמצא בישראל ולכן אין לדעת על מה מתבססת הטענה כי הליך החקירה יארך כשנתיים. מה גם שהפסיקה קבעה כי לא נדרש הגשת כתב אישום פורמאלי בכדי להסגיר אדם אלא נדרש שיינקטו ההליכים הדרושים במדינה המבקשת. פרשה זו עברה לטיפול של הרשות השיפוטית בצרפת ונמצאת לפני שופט שצריך לאשר את הגשת כתב האישום. מכאן, שהתיק לא מצוי בחקירתו הראשונית. בצרפת, בשונה מישראל נדרש שחוקר יתרשם מהראיות ויחליט אם יש להגיש כתב אישום אם לאו.

דין והכרעה

הליך ההסגרה - המסגרת הנורמטיבית

23. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי נגד הפשיעה, ובכך גם לא תהפוך למדינת מקלט לעבריינים.

24. סעיף 2א לחוק מציב מספר תנאים מצטברים להסגרה, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה. תחילה, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המתבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בענייננו, חתמו ישראל וצרפת על האמנה בדבר הסגרה כאמור. בנוסף, נדרש, כי נאשם נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על התקיימות תנאי זה לא חלקו ב"כ המשיב.

25. תנאי נוסף להסגרתו של אדם הוא, שבין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהא הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק). על התקיימות תנאי זה חלקו ב"כ המשיב.

26. הסייגים להסגרה מנויים בסעיף 2ב(א) לחוק. ביניהם הסייג, כי היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור (סעיף 2ב(א)(8) לחוק). לטענת ב"כ המשיב בשל הסכנה הצפויה למשיב בכלא הצרפתי, נפגעת תקנת הציבור, ועל כן אין להיעתר לבקשה.

27. כמו כן, נקבע סייג נוסף להסגרה בסעיף 1א לחוק- "סייג להסגרת אזרח". בהתאם לסעיף זה, אדם שעבר

עבירת הסגרה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראלי ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה המבקשת התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר. המשיב הוא אזרח ישראל אשר היה תושב ישראל בעת ביצוע העבירות נושא העתירה.

28. עולה אפוא, כי לפנינו מספר שאלות הצריכות הכרעה ביחס למשיב בהן אדון כדלקמן:

א. **הראשונה**, האם התקיימו תנאי "ההדדיות" בגין ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה.

ב. **השניה**, האם הסכנה הצפויה למשיב בבית הכלא בשל היותו יהודי והנזק שייגרם לבתו אם יוסגר עלולים לפגוע בתקנת הציבור.

ג. **השלישית**, האם נתמלאה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראיתי הנדרש לצורך הסגרה.

ד. **הרביעית**, האם מטרת ההסגרה לצרפת היא לצורכי חקירה ולא לצורכי העמדה לדין, ועל כן אין מקום להעתר לבקשה.

הדדיות

29. לטענת ב"כ המשיב, אין להיעתר לבקשת ההסגרה שהוגשה על ידי צרפת, מאחר שצרפת אינה מכבדת את עיקרון ההדדיות בין המדינות, והיא אינה מסגירה את אזרחיה לישראל.

30. עקרון ההדדיות מעוגן בסעיף 2א(א) לחוק אשר קובע, כי **"מדינת ישראל תנהג הדדיות ביחסי הסגרה, אלא אם כן החליט שר המשפטים אחרת"**. על חשיבותו של עקרון זה עמד בית המשפט העליון בע"פ 8801/09 מאיו נ' היועץ המשפטי לממשלה:

"...עקרון ההדדיות הוא בעל משקל רב בדיני ההסגרה והוא זה שלמעשה מאפשר את קיומם, שכן אף מדינה לא היתה מסכימה להסגיר מבלי שתדע כי בבוא העת אף בקשתה שלה להסגרה תיענה בחיוב" (שם בפסקה 22).

31. כאמור, טענתו של ב"כ המשיב בהקשר זה היא, כי תנאי ההדדיות לא מתקיים מקום בו ישראל מסגירה את אזרחיה למדינה אשר אינה מסגירה את אזרחיה שלה למדינות זרות ובכללן ישראל. טענה זו נדונה ונדחתה בעבר על ידי בית המשפט העליון. נקבע, כי תנאי ההדדיות מתקיים, במצב בו המדינה אמנם אינה מסגירה את אזרחיה בגין מעשיהם מחוץ לגבולותיה, אך היא שופטת אותם בעצמה על אותם מעשים. **"די בכך שהמדינה המבקשת מעמידה לדין את אזרחיה אשר ביצעו עבירות מחוץ לשטחה חלף הסגרתם בכדי לקיים את דרישת ההדדיות וזאת מכוח העיקרון של 'או הסגרה או שפיטה'"** וכי עיקרון זה עולה בקנה אחד ומתיישב עם עיקרון ההדדיות (ע"פ 3234/10 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (16.1.11) (פיסקה 19 לפסק דינו של כב' השופט ס' גובראן).

32. עקרון זה פורש באופן תכליתי, מתוך מגמה להבטיח את הצורך בעשיית צדק והבאתו של העברין לדין. כך, ייתכן שישראל תיענה לבקשת הסגרה גם מטעם מדינה אשר איננה נוהגת להסגיר את אזרחיה, אלא מעמידה אותם לדין בשטחה גם על עבירות שביצעו במדינות זרות. נוהג זה עונה על כלל ה"או הסגרה או שפיטה", ונתפס בהתאם כעומד בדרישת ההדדיות של הליך ההסגרה (ר' ע"פ 6717/09 ישראל אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה (6.12.10) (פסקה 77)).

33. בהקשר זה יוער, כי ב"כ המשיב לא הוכיחו את טענתם, אלא טענו אותה בעלמא. ודוקו, כי גם אם נצא מתוך נקודת הנחה שנכונה טענת ב"כ המשיב שצרפת אינה מסגירה את אזרחיה למדינות זרות, הרי שכדי לקבוע שתנאי ההדדיות אינו מתקיים, היה עליהם להוכיח כי היא אינה שופטת בעצמה את המבוקשים, וטענה זו לא נטענה על ידי ב"כ המשיב ולא הובאו ראיות להוכחתה.

34. לאור זאת, לא מצאתי ממש בטענות המשיב לעניין חוסר הדדיות ביחסי ההסגרה עם צרפת. בפרט, בהינתן כי טענות דומות נדחו בעבר, ובתי המשפט בישראל נוהגים במשך שנים רבות לאשר בקשות הסגרה לצרפת (ע"פ 6384/11 רוזי בן חיים נ' היועץ המשפטי לממשלה [פורסם בנבו] פסקה 17 (5.2.2014)).

תקנת הציבור

35. לטענת ב"כ המשיב, הסגרת המשיב לצרפת אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, זאת כאמור בסעיף 2ב(א)(8) לחוק האוסר על הסגרתו של אדם למדינה המבקשת כאשר **"היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל"**.

36. בתי המשפט נדרשו בעבר לשאלת פרשנותו של מושג "תקנת הציבור" בגדרי חוק ההסגרה, שמעצם טיבו הוא עמום (ראו למשל: ע"פ 4333/10 לביא נ' מדינת ישראל (13.2.2011), פסקה י'; ע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל, (13.5.2009) פסקה 68 (להלן **"ע"פ חזיזה"**); ע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 337, 346 (2003); ע"פ 7569/00 יגודייב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 585 (2002)) (להלן **"ע"פ יגודייב"**).

37. נפסק, כי מעשה ההסגרה ייחשב כמנוגד לתקנת הציבור, אם יש בו כדי לפגוע בצורה מהותית בתחושות הצדק, המוסר וההגיונות של הציבור בישראל. עוד נפסק, כי היקף הפעלתו של הסייג האמור יהיה קטן: **"בית המשפט לא ידרש לתקנת ציבור זו כעניין שבשגרה, והשימוש בה כמחסום לא ייעשה אלא במשורה"** (ע"פ יגודייב בפסקה 87). על הטוען לקיומו של הסייג של תקנת הציבור, רובץ הנטל, להציג **"נתונים בדוקים, יוצאי דופן וכבדי משקל, אשר לפיהם תהיה הסגרה, בנסיבות המקרה, בגדר מעשה בלתי צודק בעליל או תעלה לכדי מעשה של התעמרות קשה במבוקש. מובן, שהכוונה איננה לכך שהמבוקש עלול להישפט ולהיאסר ולסבול עקב כך את סבלו של נאשם, עציר או אסיר, שהרי זו מטרתה הלגיטימית של ההסגרה ותוצאתה הטבעית. המדובר בהתפתחות שהיא מעל ומעבר לתוצאה המשפטית המתוארת, אשר הינה צפויה וטבעית"** (בג"צ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים (10.3.87) (להלן **"עניין אלוני"**), בפסקה 17(ד)).

38. בית המשפט העליון שב וחזר על כך, שמדובר בנטל כבד ומשמעותי, וכי על הטוען לקיומו לבסס טענתו על עובדות ונתונים בדוקים: **"אין די בהעלאתן של טענות כלליות - טענות-של-סתם - ושומה עליו על הטוען לייסד חשש ממשי לפגיעה בו שלא-שכדין"** (ע"פ 6914/04 פיינברג נ' היועמ"ש, (7.3.05) בפסקה 17. ראו גם ע"פ 4596/05 רוזנשטיין נ' מדינת ישראל (30.11.05), שם נקבע, כי **"על הטוען לפגיעה בהוגנות ההליך להצביע על מכשלה קונקרטית"** (פסקה 29)).

39. כאמור, הפעלת הסייג של תקנת הציבור הוא בבחינת "חריג שבחריגים", ועליה להיעשות **"בזהירות ובאורח מדוד, ותצטמצם למצבים קיצוניים בלבד, שבהם החשש לפגיעה בנאשם עקב ההסגרה היא בעלת עוצמה וכוח מיוחדים"** (ר' ע"פ 2144/08 מונדרוביץ נ' מדינת ישראל, בפסקה 114). זאת, לנוכח האינטרסים המדינתיים והבין-מדינתיים החשובים המגולמים בדיני ההסגרה: פגיעה ביחסים הבינלאומיים שבין ישראל לצרפת; חשש להפיכת ישראל למדינת מקלט לעבריינים; פגיעה בזכותה של מדינה להגן על עצמה מפני מי, שלטענתה, ביצע בשטחה מעשים פליליים; וסיכול מטרות מוסד ההסגרה (שמירה על שלטון החוק ומניעת מצב בו ייצא חוטא נשכר). בשים לב לשיקולים אלה, קבע בית המשפט העליון, כי גם אם הוכח חשש כלשהו לשלומה של מבוקשת הסגרה, לא די באותו חשש ובית המשפט ימנע מהכרזה על היותה בר-הסגרה רק במקרים בהם ישנה **"סבירות גבוהה לכך שהמבוקשת אכן ייפגע אם יוסגר, וכי אמצעי ביטחון וזהירות שיינקטו לא יישאו פרי"** (ר' בעניין אלוני, בפסקה 22).

40. כאמור, טענתם של ב"כ המשיב כי הסגרתו של המשיב אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, עומדת על הנימוק ביחס לסכנה הצפויה למשיב בבית הכלא בשל היותו יהודי. בנוסף, ב"כ המשיב הגישו מכתב מגרושתו של המשיב ממנו עולה שבין המשיב ובתו קיים קשר הדוק, אשר החשש הוא כי קשר זה ייפגע אם המשיב יוסגר לצרפת (נ/2).

41. אשר לחשש מסכנה הצפויה למשיב בבית הכלא בשל היותו יהודי- בע"פ 8304/17 דן אוסקר למפל נ' היועץ המשפטי לממשלה [פורסם בנבו] (8.5.18), דחה בית המשפט העליון את טענת המשיב, על אף שטען שהסגרתו לצרפת, תוביל לכך, שחיו יהיו מוטלים בסכנה. המשיב שם, נסמך על פרסומים באמצעי התקשורת בצרפת, לפיהם המעשה המיוחס למשיב מהווה "טרור יהודי ישראלי", כלשונו, מאחר שהמנוח היה מוסלמי. בית המשפט העליון קבע כך: **"...איני סבור כי נסיבותיו של המערער, כפי שפורטו בהודעת הערעור ובטיעוני באת כוחו בפנינו, מקימות סיכון ממשי לחייו כתוצאה מהסגרתו. חזקה על רשויות אכיפת החוק בצרפת כי תבטחנה את שלומו של המערער ותגנה על זכויותיו, הן במהלך משפטו הן במהלך ריצוי מאסרו, אם יורשע בדינו. על המבוקשת הטוען להתקיימותו של סייג "תקנת הציבור" בשל סיכון ממשי לחייו להצביע על ראיות קונקרטיות, מוחשיות וישירות לסכנת חיים הנשקפת לו, ואין די בהשערות ובטענות שאינן מבוססות כנדרש. בנטל זה לא עמד המערער. לנוכח כל האמור, אני סבור כי מקרה זה אינו נמנה עם המקרים החריגים המצדיקים את החלת הסייג של "תקנת הציבור" אשר בהתקיימו ימנע בית המשפט מלהכריז על המערער כבר-הסגרה"**.

42. במקרה אחר בו הוצגה תשתית עובדתית איתנה לפיה תנאי הכליאה בצרפת יתקיימו בבידוד מלא, מצא בית המשפט העליון בע"פ 7835/17 דוד בלומברג נ' היועץ המשפטי לממשלה [פורסם בנבו] (7.11.18), כי שיקולי תקנת הציבור אינם מונעים את הסגרתו לצרפת, זאת על אף המשמעות הקשות שעשויות להיות

להחזקתו בתנאי בידוד.

43. כך שבענייננו, כאשר כלל לא הונחה תשתית ראייתית קונקרטית המלמדת על סכנה הצפויה למשיב בבית הסוהר בצרפת, אין להידרש לטענות אלה, שכן המשיב לא עמד בנטל הכבד להוכחת קיומו של סייג תקנת הציבור.

44. אשר לקשר של המשיב עם בתו והנזק הצפוי לה אם יוסגר- לא מצאתי שהסגרת המשיב תוביל לתוצאה בלתי צודקת בעליל העולה בצורה משמעותית על עוגמת הנפש הרגילה הנגרמת למשפחת מבוקש בתיק הסגרה. הפסיקה מתארת פגיעה בתקנת הציבור, כאשר מדובר בפגיעות דרקוניות יותר מהנטען במסמך נ/2. ב"כ המשיב הציג מסמך לקוני אותו כתבה גרושתו של המשיב ממנו עולה, כי בתו תושפע ממצאות בה אביה לא נמצא לידה אם יוסגר בשל הקשר הקרוב אליו. מבלי להקל ראש בטענות אלה, אין שונה מצב בתו של המשיב ממצב כל ילד שאביו מוסגר, ובוודאי שאין מדובר בנסיבות יוצאות דופן. אשר על כן לא מצאתי לקבל טענה זו.

דיות הראיות

45. הנטל הראייתי הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-הסגרה אם הוכח לפניו שישנן **"ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו"**. בית המשפט העליון קבע, כי הרף הראייתי הנדרש בגדרה של בקשה להכרזה על משיב כבר-הסגרה, הוא "אחיזה לאישום". הודגש, כי הליך הסגרה אינו הליך של משפט שבמהלכו נקבעים משקלן של ראיות ומהימנותם של עדים ושכסופו נקבעת חפותו או אשמתו של נאשם, אלא הליך הסגרה הוא הליך שתכליתו היחידה היא לברר האם די בראיות שהוצגו כדי להעמיד לדין בישראל את המבוקש, אילו היו העבירות מבוצעות בה. למעשה, המבחן הוא האם חומר הראיות מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם. אין מדובר בשני "משפטים פליליים" המתקיימים זה אחר זה, אלא בהליכים שונים במטרתם ובדרך התנהלותם.

46. ראו, למשל, הדברים שנאמרו בע"פ חזיזה (בפסקה 17):

"אכן, מרכיב הכרחי להסגרה הוא קיומן של ראיות לכאורה לאשמת המבוקש. בית משפט זה חזר ופסק כי הליך הסגרה אינו חופף להליך פלילי, הבוחן לגופה את שאלת אשמתו או חפותו של המבוקש. בבקשת הסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של הראיות, ומידת התיישבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום'".

47. כך נקבע בעניין טיבן של הראיות, בע"פ פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.8.16): **"כידוע, הליך ההסגרה דורש כי בחומר הראיות תהיה 'אחיזה לאישום' בלבד, וכפי שנאמר בע"פ 9026/1 שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה, [פורסם בנבו] פס' 7 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז (6.12.2012): 'כל שבית המשפט נדרש לבחון בהליך הסגרה הוא האם יש בחומר הראיות שהוגש, על פניו, כדי להצדיק פתיחת משפט פלילי לבירור אשמתו או חפותו של מי שהסגרתו התבקשה'; בעניין סירקיס הובהר כי 'אין מקום להעריך את חומר הראיות אם מהימן הוא אם לאו, ואף אין מקום לשקילתן של הראיות,**

ובלבד שאין הן חסרות ערך על פניהן" (שם, עמ' 348-349). על כן, כפי שציין המשיב, בית המשפט בפניו מתנהל ההליך הפלילי המרכזי, בפניו תיפרס מלוא התמונה הראייתית, הוא הפורום הראוי לבחינת טענה זו" (שם בפסקה 53).

48. ב"כ המשיב טענו, כי לא התקיימה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי הנדרש לצורך הסגרה. להלן אדון בראיות שהובאו לפניי, ואבחן האם יש ממש בטענתם זו.

49. הראיות מבוססות על מסמכים ונתונים רבים שנתפסו בעת מעצרו של המשיב בביתו, במחשביו ובמכשירי הטלפון הניידים שלו, הכוללים את פרטי הקשר של המתלוננים, ופרטי חשבונות בנק אליהם העבירו את כספיהם בהוראתו. בנוסף, קולו של המשיב אשר נחקר בישראל, זוהה כדובר בשיחות המרמה אשר הוקלטו מאז פברואר 2020. להלן אפרט את מארג הראיות שהוצגו:

א. דו"ח זיהוי קול מיום 7.11.20 ומיום 15.11.20: במסגרת האזנות הסתר שבוצעו נגד המשיב האזינו גורמי מערכת אכיפת החוק בצרפת במשך כשמונה חודשים לשיחותיו של המשיב עם נפגעים שונים. מהאזנות השיחות הטלפוניות עולה, כי בכל שיחות טלפון על אף השימוש בזהויות שונות, ביניהן זהויות של אנשי מערכת אכיפת החוק בצרפת, מדובר באותו דובר. השוואה בין קולו של הדובר בשיחות שהוקלטו ובין קולו של המשיב כפי שנשמע במסגרת חקירותיו במשטרת ישראל מעלה, כי הדובר בכל השיחות מול הנפגעים הוא המשיב (ר' נספחים 6-7 לבקשת ההסגרה).

ב. אמו של המשיב, Ester Allia מסרה בהודעתה מיום 10.11.20, כי היא זיהתה את המשיב כדובר בכל חמש שיחות הטלפון בהם דיבר המשיב עם נפגעים שונים, אשר הושמעו לה ואשר הוקלטו במסגרת האזנות הסתר שבוצעו (ר' נספח 4 לבקשת ההסגרה).

ג. הודעות שלושה מתלוננים שונים: לארגייה (Christophe Larguier) מיום 13.10.20 (נספח 3 לבקשת ההסגרה), דרוזי (Benoit Drouzy) מיום 11.6.20 (נספח 1 לבקשת ההסגרה) וורלן (Warlin Jean-Alfred) מיום 18.5.20 (נספח 2 לבקשת ההסגרה). מהודעותיהם נלמדת השיטה לפיה פעל המשיב כלפי המתלוננים השונים במסגרת הפרשה.

ד. מזכר מיום 13.11.20 בנוגע למסמכים שנתפסו בחיפוש בדירת המשיב. החיפוש נערך ביום 10.11.20 ובמסגרת החיפוש נתפסו בביתו טלפונים, ציוד מחשב ומספר רב של מסמכים אשר מעידים על קשר בין המשיב ובין העבירות המיוחסות לו בבקשת ההסגרה (ר' נספח 5 לבקשת ההסגרה), כפי שיפורט להלן:

(1) מסמך הכתוב בכתב יד ובו פורטו חשבונות בנק והשמות אליהם הם משויכים. מבדיקות הפרטים עלה כי הופקדו מחשבונות אלו סכומי כסף שונים ממתלוננים שונים.

(2) מסמך כתוב בכתב יד אשר כותרתו היא: "Contacts TAF watsap" ובו רשימת שמות ומספרי

טלפון קשורים. הצלבה בין המידע שמופיע במסמך ובין ראיות שנאספו בעניינו של המשיב עוד טרם ביצוע החיפוש בביתו העלו, כי המידע שהופיע במסמך היה זהה לשמות המשתמש ומספרי הטלפון בהם השתמש המשיב במסגרת השימוש באפליקציית ה-on/off שאפשרה לו לנהל שיחות טלפון עם קורבנותיו כאילו נעשו מצרפת. ההתאמה בין המידע מעלה שאדם שעשה שימוש באפליקציה כדי ליצור קשר עם המתלוננים ובעליו של המסמך הם אותו אדם, כלומר- המשיב.

3) טבלאות (פלט מחשב) שעליהן רישומים בכתב יד. הטבלה ציינה שמות, פרטי התקשרות, כתובות דוא"ל וסכומי אירו שונים. לאחר החקירה נמצאה התאמה בין הפרטים שהופיעו בטבלאות אלה ובין פרטיהם של הקורבנות ומידע הקשור אליהם.

ה. עוד נמצאו פרטים נוספים הקושרים את המשיב לביצוע העבירות ובין פרטים אלה: פרטיו של המתלונן לארגייה בכתב יד לצד סכום זהה לגובה הנזק שמעשיו של המשיב גרמו לו (4226 אירו), מידע על מר KOCH ממנו מנעה המשטרה לבצע את העברת הכספים בפועל לידי המשיב. ליד שמו הופיע בכתב יד "in progress", השם Ardohain שהוא שם משפחתו של אחד מהשופטים אליהם התחזה המשיב.

ו. מזכר מיום 18.11.20 בנוגע לסכומי הכספים אשר נתפסו במסגרת החיפוש בביתו של המשיב (נספח 15 לבקשת ההסגרה).

ז. בבקשה תוארו ראיות נוספות וביניהן תוכן האזנות סתר שבוצעו לשיחותיו של המשיב ובהן נשמעות צורת התבטאותו המאיימת ושיטות פעולות המרמה שביצע, ראיות שנמצאו במכשיר הטלפון הסלולרי שנתפס בחזקת המשיב ומצביעות על שימוש באפליקציית ה-on/off ממכשיר הטלפון, ראיות המצביעות על כך שהאדם שיצר קשר עם נפגעי העבירה באמצעות האפליקציה הוא בעל הטלפון הסלולרי שנתפס- היינו המשיב, מסמכים שנחזו להיות רשמיים ונשלחו למתלוננים וביניהם צווים וזימונים, ראיות לשימוש בכתובות הדוא"ל מהן נשלחו תכתובות הדוא"ל לנפגעים ותכתובות מפלילות באפליקציית ה"וואטס-אפ".

ח. ע/1- מסמך חדירה למכשיר הטלפון הסלולרי שנתפס על המשיב.

50. כאמור, תכליתו היחידה של הליך ההסגרה הוא לברר האם ישנה הצדקה להמשך בירור המקרה בהליך הפלילי במדינה המבקשת. לאחר שעיינתי בעתירה, בראיות שהוצגו על ידי ב"כ הצדדים ושמעתי את טענותיהם בדיון לפניי, אני סבורה, כי תכלית זו מתקיימת בענייננו.

51. מאחר שבמסגרת ההליך להכרזתו של המשיב כבר הסגרה למדינה זרה, בית המשפט בישראל אינו בודק את סיכויי ההרשעה של המבוקש, אני מוצאת, כי חומר הראיות כאמור קושר את המשיב במידה הנדרשת לביצוע המעשים המיוחסים לו וממלא את דרישת האחיזה לאישום, הקבועה בסעיף 9 לחוק. מדובר בראיות, שהיו מספיקות כדי להעמיד את המשיב לדין על עבירה כזאת בישראל. שילוב חומר ראיות זה (מסמכים שנמצאו בבית המשיב, כסף שנתפס, האזנות סתר, דו"ח זיהוי קול והודעות המתלוננים) מעלים בפני עצמם חשד כבד לביצוע העבירות, ואני סבורה שמארג ראיות זה קושר את המשיב לביצוע המעשים המיוחסים לו, וממלאים את דרישת

ה"אחיזה לאישום".

52. עוד יוער, כי פירוט שלושת ההודעות של שלושה מתלוננים כאן הם המסגרת לכל התלונות הספציפיות אשר ייבדקו במסגרת ההליך העיקרי בצרפת ומעידים על שיטת הפעולה בה נקט המשיב. שיטה זו תיבחן בשלמותה במסגרת ההליך העיקרי, ועל כן הודעות אלו ביחד עם הראיות האחרות מקימים תשתית ראייתית מספקת לדרישת ה"אחיזה לאישום" לגבי כל המתלוננים.

האם מטרת ההסגרה לצרפת היא לצורכי חקירה או לצורכי העמדה לדין

53. אשר לטענת המשיב, כי בקשת ההסגרה היא לצורכי חקירה ולא לצורך העמדה לדין, נוכח מסמך נ/1 מעו"ד המלווה את התיק בצרפת, אשר ציין כי הליך החקירה יארך שנתיים-מצאתי אף לדחות טענה זו, הן על הסף והן לגופה. טענת המשיב נסמכת על מסמך שאינו חוות דעת ולא ניתן היה לחקור את עורך המסמך. זאת ועוד, כפי שעולה מבקשת ההסגרה שהגישה צרפת לישראל, המטרה המוצהרת בבקשת ההסגרה היא לשם העמדתו לדין של המשיב שם. מעבר לנדרש אוסיף, כי גם אם תיגדר השלמת חקירה במדינה המבקשת לצורך הכרעה סופית בעניין העמדה לדין והגשת כתב האישום שם, אין הדבר צריך למנוע את הסגרת המבוקש למדינה המבקשת. יצוין, כי טענה זו נדונה זה מכבר בבית המשפט העליון בגדרי ע"פ 2542/19 טוויל נ' היועץ המשפטי לממשלה (3.12.19), בהקשר דומה ונדחתה.

סיכום

54. אשר על כן, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיב בר-הסגרה לצרפת, בגין העבירות המיוחסות לו בבקשת ההסגרה.

55. מאחר שהמשיב היה אזרח ישראל ותושב ישראל בעת קרות העבירות נושא העתירה, הוא זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה, לשאת את עונשו בישראל, ככל שיורשע בדין וידון לעונש של מאסר.

56. המשיב יוחזק במשמורת שירות בתי הסוהר עד להסגרתו בפועל.

לבקשת ב"כ המשיב ההחלטה תשלח באמצעות מזכירות בית המשפט לב"כ הצדדים ללא צורך בדיון.

5

1254678313 זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 30 יום מהיום.

ניתנה היום, ו' ניסן תשפ"א, 19 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.